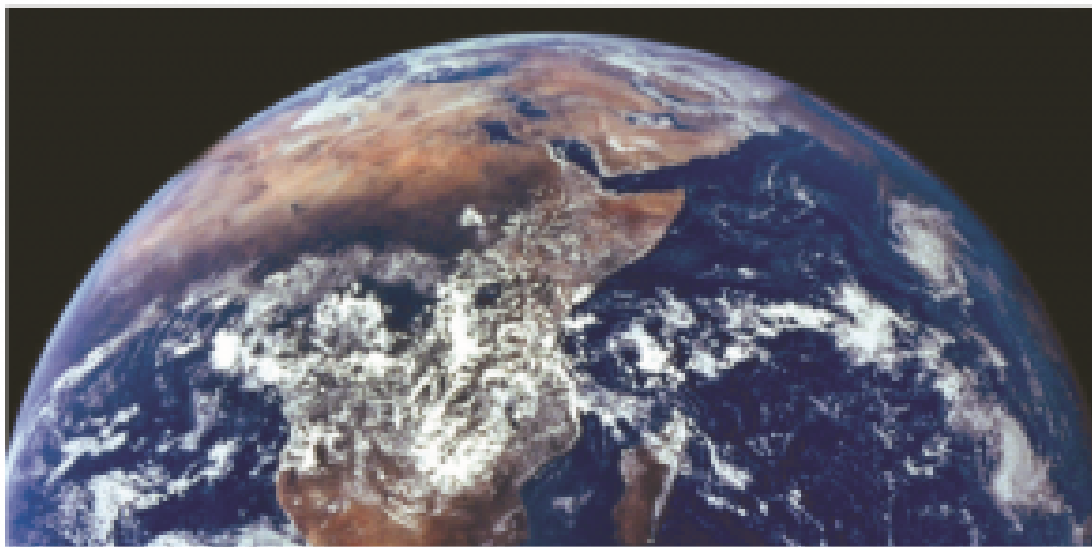

Mens FN's klimapanel promoverer folkemord: Verden har brug for flere mennesker

Af Megan Beets fra LaRouchePAC's videnskabsgruppe

Den følgende artikel er baseret på et foredrag, som Megan Beets holdt den 20. oktober 2018 under den ugentlige Manhattan-Project-Dialog, som LaRouche-aktionskomiteen afholdt.

Den 8. oktober udgav IPCC, De forenede Nationers "verdensklimaråd", en ny beretning, hvori det forlanges, at verdens befolkning er nødt til undgå en forhøjelse af den globale temperatur, på mere end 1,5 mod tidligere 2.0 grad C. For at opnå dette, bør alle lande sænke deres industrialisering endnu mere og foretage endnu større anstrengelser for at mindske befolkningstilvæksten.

NASA

A view of Earth taken by the crew of the Apollo 17 spacecraft, Dec. 7, 1972.

Jeg vil redegøre for, hvorfor det alt sammen er én stor løgn, der ikke har spor med videnskab at gøre. Det hævdes godt nok, at 99 % af alle videnskabsmænd mener, at menneskeheden fremkalder ødelæggende klimaforandringer på planeten med sin hensynsløse industrialisering, og at man må stoppe al videre udvikling. Men grunden til at disse videnskabsmænd er nået frem til denne opfattelse, har intet som helst med videnskab at gøre! Det er det britiske imperiums politik.

Hvorfor bringes dette spørgsmål frem netop nu? Hvorfor er de så fortvivlende?

Da Donald Trump vandt det amerikanske præsidentvalg i 2016, bemærkede Lyndon LaRouche næste morgen, at dette ikke var noget lokalt amerikansk fænomen, men et globalt fænomen. Vi kunne se tegnene på sammenbruddet af paradigmet med årtiers globalisering, geopolitik og imperial arrogance. Hele systemet ville bryde sammen. Han sagde, at vi ikke blot måtte mobilisere den amerikanske, men hele verdens befolkning for at virkeliggøre dette nye paradigme.

Den største sygdom, der har bredt sig i de sidste årtier især i Vesten og De forenede Stater efter mordet på Kennedy, er fjendtligheden over for vækst og udvikling. Dette må ændres, begyndende med hjernevasken i skolerne, i fjernsynsannoncerne, i hele kulturen. Vi må gøre op med den forestilling, at verden er overbefolket. Virkeligheden er, at verden er betragteligt underbefolket, ikke blot i betragtning af, hvad vi er i stand til at udrette med nutidens teknik, men også i betragtning af, hvad vi må opnå som menneskehed i de næste generationer. Det er der ikke nok mennesker til på Jorden!

I dag lever der ca. 7,6 milliarder mennesker på Jorden. Hvilket tal vil være det rigtige tal? Er 10 milliarder nok, eller 20 milliarder? Lad os kaste et blik på det, som Lyndon LaRouche anslår som et godt udgangspunkt: "Lad os vende tilbage til den indstilling, der var den fremherskende i De forenede Stater i tiden under Kennedys rumfartsprogram – ja endda siden 1958 under Eisenhower, og under reaktionen på Sputnik – og indtil ca. 1965. Hvis vi bibeholder denne indstilling og kombinerer den med passende skattebegunstigelser og en fornuftig videnskabelig undervisning i vore skoler og tilsvarende andre ting..., hvis menneskeheden på denne planet har den politiske vilje til at virkeliggøre de projekter, der bedst udtrykker det videnskabelige fremskridt, så forsikrer jeg Dem, at den mulige befolkningstæthed vil vokse mindst 40 gange i forhold til den nuværende, og det med en højere levestandard. I de kommende tre generationer med en faktor 10. Efter to generationer kan vi forsørge en mulig befolkning i størrelsesordenen 100 milliarder, og det med en højere velstand, bedre ernæring, større sikkerhed og frihed og mindre indskrænket end i dag."

Er hundrede milliarder for mange? Lad os prøve at forestille os en verden, der gør det muligt, at hundrede milliarder mennesker kan leve med højere forventet levealder, større sundhed, et mere meningsfyldt liv, mindre indskrænkede og i renere luft. Hvad må der ændres ved menneskeheden, for at vi kan nå dette? Er det muligt?

Oprindelsen til fjendtligheden mod udvikling.

For at besvare dette, vil jeg godt påvise, hvor den udviklingsfjendtlige, menneskefjendtlige og nykoloniale holdning og bevægelse egentlig kommer fra.

Hvad er dens rødder? Mod slutningen af anden verdenskrig herskede der den største angst i Storbritannien for at blive inddraget af USA. Under krigen havde Franklin Roosevelt igen og igen gjort det klart for Winston Churchill, at der ikke ville finde nogen tilbagevenden til kolonialismen sted efter krigen. Roosevelt døde godt nok før krigens afslutning, men den britiske frygt forblev, for at efterkrigsordenen ville blive et system af nationalstater, hvor ethvert lands befolkning ville benytte sine ressourcer for sin egen udvikling. Hvert eneste menneske på jorden burde få den højest mulige levestandard.

Efter krigen var ideologien bag Hitlers folkemordspolitik – nemlig Eugenikken, racelæren, forestillingen om en herreraace, der i øvrigt oprindeligt var et britisk produkt, – gerådet temmelig meget i miskredit. Men briterne forsøgte ganske enkelt at give eugenikken et andet navn. Eugenik blev nu til økologi og miljøbeskyttelse. Én af miljøbevægelsens grundlæggere var Julian Huxley, den første generalsekretær i UNESCO, FN's organisation for dannelse, videnskab og kultur. I stiftelsesdokumentet fra 1945 skrev Huxley:

UNESCO

Julian Huxley

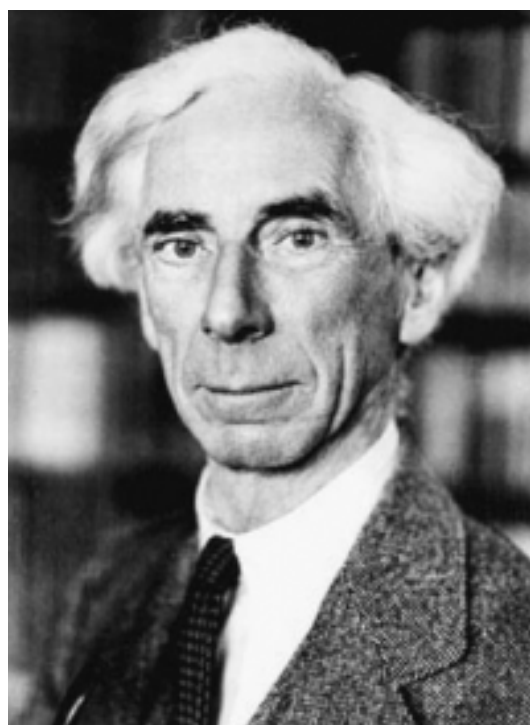
"Selv om det er rigtigt, at al radikal eugenisk politik vil være politisk og psykologisk umuligt i mange år, vil det være vigtigt for UNESCO at tage hensyn til, at det eugeniske problem undersøges med den største grundighed, og at offentligheden informeres sådan om de spørgsmål, der står på spil, at meget, der er utænkeligt nu, i det mindste kan tænkes."

To år senere erklærede Huxley under grundlæggelsen af den økologiske ideologi og af miljøbevægelsen: "Menneskenes udbredelse må komme i anden række i forhold til bevarelsen af andre arter."

Der er meget andet, der kan siges om Huxley, her blot dette: I 1930-erne hjalp han med til at grundlægge den britiske tænketank "Political and Economic Planning", der gjorde propaganda for den fascistiske økonomiske politik, der så

blev taget op af Mussolini. Huxley arbejdede også for det britiske eugeniske selskab, først som medlem, siden som præsident, og fra det udgik der to andre organisationer: 1) The Population Policy Committee og 2) The Royal Commission on Population. Begge udgav rapporter om "befolkningstilvækstens ødelæggende indflydelse på ressourcerne".

En anden velkendt forsvarer af miljøbevægelsen var Lord Bertrand Russell, der gjorde sig sine egne tanker om menneskeheden. I 1951 forfattede han et skrift med titlen: *The Impact of Science on Society*, hvori han siger: "Over for dette kan man indvende, at dårlige tider ikke er noget varigt, men undtagelsestilstande, og at man også må imødegå dem med usædvanlige midler. I industrialiseringens hvedebrødsdage var denne adfærd mere eller mindre rigtig; men når befolkningsvæksten ikke længere kan begrænses væsentligt, så mister denne indvending sin betydning. For tiden formerer verdens befolkning sig med 58.000 mennesker om dagen. Krigene har indtil videre ikke haft nogen væsentlig indvirkning herpå, for tilvæksten fortsatte uændret under begge verdenskrige... Krigene har som bemærket hidtil vist sig som et skuffende middel, men måske er en bakteriologisk krig mere virkningsfuld. Hvis man én gang i hver generation kunne udsende den sorte død over verden, så kunne de overlevende formere sig lystigt, uden at gøre verden alt for tætbeholdt... Der ville godt nok udvikle sig nogle ubehagelige tilstande, men hvad betyder det? Virkeligt afklarede mennesker er immune over for lykken, især over for andres lykke." Denne holdning er ingenlunde nogen undtagelse. Den samme masseorderiske indstilling finder man hos prins Philip, dronning Elisabeths ægtefælle, der engang udtrykte ønsket om at måtte genfødes som en dødelig virus "for at bidrage til løsningen af overbefolkningens problem".

Bertrand Russell

I 1960 berejste Julian Huxley Afrika i flere måneder. Efter at være vendt tilbage skrev han flere avisartikler, hvor han hævdede: "Man kan ikke overlade beskyttelsen af naturområder og truede arter til de nyligt uafhængige afrikanske stater. Vi har derfor brug for en international indretning, der kan overtage forvaltningen af disse områder." Og dette omsatte Huxley senere i praksis, idet han i 1969 sammen med prins Philip og Max Nicholson, præsidenten for det britiske statsråd, grundlagde Verdensnaturfonden, World Wildlife Fund. I øvrigt var prins Philip ikke den første præsident for Verdensnaturfonden, WWF, fordi

man ville skjule dennes nære forbindelser med det britiske kongehus, og derfor anmodede man prins Bernhard af Holland om at blive den første præsident for Verdensnaturfonden. Desværre var prins Bernhard en overbevist nazist og tidligere medlem af det nationalsocialistiske parti! Men herved bliver denne bevægelses stamtræ synligt.

Jeg vil godt anføre et citat af Max Nicholson, der er vigtigt, fordi det tydeliggør, hvad vi har at gøre med i dag. Medstifteren af WWF ytrede engang:

Duke of Edinburgh Prince Philip (left) and Prince Bernhard of the Netherlands in Amsterdam, Netherlands, in 1967.

”Man bør måske se tilbage på reformationen og renæssancen for at finde et tilsvarende alment forfald af længe bestående strukturer og værdier på grund af indvirkningen fra nye anskuelser og ideer, der ved en slags jordskælvs-lignende virkning efterlader hele bjerge af intellektuelt og moralsk affald.. Jordskælvsagtigt synes at være det rigtige ord, eftersom den emotionelle kraft og intensitet bag ideen om

naturbeskyttelse er lige så vigtig som dens intellektuelle kraft.”

For at gøre det helt klart: De ”længe bestående strukturer og værdier”, som Nicholson vil afskaffe, er forestillingen om mennesket som medskabende, ideen om det menneskelige fremskridt. For ham er det åbenbart vigtigere at ophidse gemytterne end at sige sandheden.

Midt i 1990-erne var det lykkedes Verdensnaturfonden at sikre sig kontrollen over næsten 2 millioner km² i Afrika. Godt 8 % af det afrikanske kontinent forvandlede således til fredede områder, hvorved de pågældende lande ikke længere havde adgang til disse områder til at udvikle deres befolkninger. Verdensnaturfonden går ikke kun sådan frem i Afrika, men også i Mellemamerika, Sydamerika og Sydasien. Et godt eksempel er Darien-gabet, den smalle tange mellem Syd- og Mellemamerika, som der stadig ikke er nogen forbindelse henover.

Årsagen: Det er et kæmpe naturbeskyttelsesområde under

I løbet af hele 60-erne og 70-erne, altså efter traumet over Kennedy-mordet og Vietnamkrigens rædsler, eskalerede det Britiske Imperiums og dets tidligere koloniers, USA indbefattet, angreb på udviklingslandene.

I 1962 udkom for eksempel den retningsgivende bog af Rachel Carson med titlen *Det Stumme Forår*, hvori hun påstår, at mennesket forgifter hele planeten. Og her drejede det sig især om DDT, det mest virkningsfulde pesticid mod stikmyg og andre sygdomsoverførende insekter. Angiveligt skulle DDT føre til tyndere æggeskaller hos fugle og skulle derfor forbydes. Grundlaget herfor var nogle videnskabelige forsøg, hvis resultater viste sig urigtige, da man snart efter efterprøvede dem. Alligevel er DDT forbudt den dag i dag. Forbuddet mod DDT har indtil i dag med et forsigtigt skøn medført mindst 70 millioner menneskers unyttige død på grund af malaria og andre myggebårne sygdomme. Her taler vi altså om folkemord og affolkningspolitik.

I 1968 grundlagdes Romklubben, som LaRouche-bevægelsen angreb fra første færd af. I 1982 grundlagde Helga Zepp-LaRouche Livets Klub, Club of Life, som modstykke hertil. I 1971 udkom bogen *Grænser For Vækst*, som vi imødegik med en anden bog: *Der Gives Ingen Grænser For Vækst*. Af et senere dokument fra Romklubbens side fremgår det, hvilken ånd der gennemsyrrer hele denne bevægelse.

"Under eftersøgningen af en ny fjende, der kunne forene os, kom vi på den ide, at forurening, den globale opvarmning, vandmangel, hungersnød og lignende ting ville være udmærkede emner. Men når vi fremstiller dem som fjenden, så går vi i den fælde at forveksle symptomerne med årsagerne. Alle disse farer er menneskeskabte, og lader sig kun overvinde gennem en anden tankegang og adfærd. Den sande fjende er altså menneskeheden selv."

President of the WWF Prince Philip visiting WWF offices in Morges, Switzerland in 1965.

I 1970'erne blev stiftet til 1001-klubben, en forening af 1001 repræsentanter for de førende adelsfamilier og pengeinteresser, der hvert år stillede en mange millioner stor krigskasse til rådighed for Verdensnaturfonden for at udbrede affolkingspropaganda en over hele verden. Dette blev motoren for hele miljøbevægelsen. I

1970 udråbte man også den første "Jordens Dag", og det på nogenlunde samme tid, som man i USA besluttede at stryge de 3 sidste Apollo-missioner, nr. 18, 19 og 20. Dermed blev Apollo 17 den sidste lejlighed for et menneske at sætte foden på Månen.

I 1974 forfattede Henry Kissinger som amerikansk udenrigsminister National Security Study Memorandum 200, hvori det siges:

Den amerikanske økonomi har brug for store og voksende mængder mineraler fra udlandet, især fra de mindre udviklede lande. Dette forhold øger USA's interesse i den økonomiske, politiske og sociale stabilitet hos de pågældende lande. Hvor som helst en formindskelse af befolkningstrykket på grund af en nedsat befolkningstilvækst øger udsigten for en sådan stabilitet, er befolkningspolitikken relevant for ressourceforsyningen og for De forenede Staters økonomiske interesser."

I dette dokument nævnes 13 stater ved navn, der forventeligt vil stå for 45 % af verdens befolkningstilvækst i de næste årtier og derfor bør have som hovedopgave at reducere deres befolkningstal – blandt andet med midler til at sænke fødselsraten, med krav om fosterfordrivelse og endda med hemmelige omdirigeringer af fødevarerhjælp for at sænke befolkningstallet i disse lande.

Midt i 1970-erne foranstaltede FN en række befolkningskonferencer. Én af dem blev afholdt i 1974 i Bukarest, og lededes af den berygtede antropolog Margaret Meade. Konferencen blev berømt, da Helga LaRouche (dengang endnu Helga Zepp) rejste sig op og protesterede højlydt mod den påstand, at mennesket var en

kræftsvulst på Jorden. Samtidigt præsenterede Helga Zepp en plan for opførelse af atomkraftværker og for en videnskabelig udvikling af verden, så den kunne nære mange milliarder mennesker. Heraf udviklede den berømte scene sig, hvor Margaret Meade jog Helga Zepp gennem salen med sin store krykke.

Ud af disse processer opstod til sidst begrebet "bæredygtig udvikling" og samtidigt forestillingen om, at det er mennesket, der er årsagen til klimaforandringerne. I 1970-erne var det godt nok endnu ikke den globale opvarmning. Den, der er noget ældre, vil måske kunne huske, at den store menneskeskabte katastrofe dengang var den globale afkøling. Det påstodes, at vi med vore stadig større byer ændrede planetens refleksivitet – der ville altså kastes mere sollys tilbage, hvilket ville fremkalde en global afkøling. For at modvirke denne burde man i givet fald forsøge at smelte polernes is.

En del af denne bevægelse var også Paul Ehrlich, forfatteren til bogen Befolkningsbomben. I denne bog gør han sig til talsmand for at anvende fødevareknaphed som et middel til befolkningskontrol. Til samme gruppe hørte også John Holden, Barack Obamas videnskabelige rådgiver. Senere stødte også "John" Schellnhuber til, som har rådgivet den tyske regering i klima- og energispørgsmål. Her bør man lige nævne, at Schellnhuber i 2004 modtog den engelske orden Commander of the British Empire (CBE), overrakt personligt af dronningen, da hun besøgte Berlin. Han er også ansvarlig for den pavelige encyklika Laudato Si fra 2014, hvor der er tale om, at menneskets aktiviteter er en belastning for Moder Jord – et virkeligt satanisk og menneskefjendtligt udsagn. På klimakonferencen i København i 2009 erklærede Schellnhuber, at det nu var helt sikkert, at Jorden kun havde kapacitet til at bære mindre end 1 milliard mennesker. Hvordan skal man indskrænke en menneskehed på i dag 7,5 milliarder mennesker med næsten 7 milliarder? Hvordan Bertrand Russel ville gøre det, har vi allerede hørt.

Ud af denne proces, med mange penge og med de samme folk, grundlagdes FN's Klimapanel (IPCC) i 1988. IPCC's mål er at få flest muligt lande til at indgå bindende aftaler om at begrænse deres udvikling, deres ressourcer og deres industrialisering, alt sammen baseret på løgne om kuldioxid og klimaændringer. Især på mødet i Kyoto i 1994 forsøgte man med alle midler at tvinge landene til at underskrive sådanne bindende aftaler og opgive deres ret til udvikling. Det samme gør sig gældende i den nyeste beretning fra IPCC, der udkom efter det mislykkede klimamøde i Paris i 2015, hvor det stadig ikke var lykkedes at få gennemført de bindende aftaler.

Når De hører i medierne eller læser i artikler, at "over 99 % af alle videnskabsfolk" er enige; når De hører, at man har fastslået, at mennesket vil

være skyld i, at næsten alle pattedyrarter vil uddø, og at det vil tage naturen 3 millioner år at komme sig; eller når man ser ophidsende og følelsesbetonede beskrivelser af, hvordan mennesket "ødelægger planeten" – så er alt dette ikke videnskab, men befolkningskontrol, og et døende imperiums desperate forsøg på at bevare sit gamle koloniale system.

Mennesket er ikke noget dyr.

Jeg vil godt komme ind på nogle virkelige videnskabelige kendsgerninger, og dermed er vi ved Lyndon LaRouche, der udtalte, at vi kan øge befolkningspotentialiet, altså vor planets bæredygtighed, til 100 milliarder mennesker eller endnu mere. Grunden til, at dette er muligt, er, at mennesket ikke er noget dyr. Vi er godt nok biologiske væsener, men vi er ikke dyr. Mennesket har en ånd, hvormed det kan udvikle skabende tanker og kreative hypoteser; det kan frembringe nye ideer, der ikke eksisterede før. Nogle af disse er opdagelserne af virkelige, gyldige universelle principper, det vil sige, at de gengiver den måde, som universet rent faktisk fungerer på, hvilket giver os mere magt over og i universet. Intet dyr er i stand til dette.

Lad os betragte ressourceproblemet ud fra dette synspunkt. I århundreder har man hævdet, at ressourcerne er begrænsede. I bogen Grænser For Vækst anvendte man computermodeller, der skulle vise, hvordan fødevarerne bliver sparsommere, hvordan befolkningstallet stiger, hvordan forureningen tiltager, så vi alle går til grunde. Computermodeller, der ekstrapolerer de nuværende forhold, eller rettere sagt en manipuleret beskrivelse af de nuværende forhold, viser, at vi inden for kort tid vil opbruge verdens samlede ressourcer (råstoffer). Men hvad er en ressource? Hvordan defineres en ressource for den menneskelige civilisation? Ressourcer er ikke noget fastlåst. Hvad betød uran for civilisationen for 300 år siden? Dets eneste nytteværdi var dets smukke gule farve. Ressourcer er kun begrænsede, når man låser teknikken fast på dens nuværende trin. Hvis man forhindrer samfundet i at udvikle sig til teknikens næste trin, så er ressourcerne begrænsede, og så vil man opbruge de forhåndenværende ressourcer. Ironisk nok er det den måde, at miljø går til grunde på. Miljøforurening opstår, når udviklingen undertrykkes i stedet for at tillade den naturlige fremskridtsproces.

Ressourcer hænger sammen med de universelle principper, som vi fatter med vor ånd og omsætter til nye teknologier. Ved ethvert spring i ånden, som mennesket foretager, forstår vi bedre, hvordan universet fungerer. Vi kan for eksempel tænke på, hvordan den moderne kemi opstod i 1700- og 1800-tallet, eller den atomare revolution sidst i 1800- og først i 1900-tallet. Disse spring definerer og skaber nye ressourcer, der ikke eksisterede tidligere. Sådanne nye ressourcer lader sig ikke forudse i nogen computermodel, hvor høj udviklet den end er.

Rækkefølgen af ressourcer betyder ikke blot, at den ene afløser den anden. Der gør sig rent faktisk et ordnende princip gældende i dem, som man kan betegne som energitæthed. Hvor meget brændstof kræves der for eksempel for at forsyne en by som New York med energi i 1 år?

TABEL 1: Energitæthed

FIGURE 1

ENERGY DENSITY
How much fuel would it take to meet New York City's electricity requirements for 1 year?*

FUEL SOURCE	TONS
wood	16,000,000
coal	8,000,000
petroleum	5,000,000
uranium [†] (fission)	55
deuterium-tritium (fusion)	0.7
matter-antimatter	0.003

* based on 2015 consumption, disregarding conversion losses.
† uranium fuel, enriched to 5% U-235.

Til venstre i tabel 1 ser man energikilderne: en rækkefølge fra træ til kul, råolie (den kemiske revolution med olie) til uran, til deuterium og tritium (den atomare revolution med kernespaltning og kernefusion) og til sidst den fremtidige reaktion mellem stof og antimatter. Hvis al den energi, New York forbruger i dag, skulle fremstilles udelukkende ud fra træ, så har man brug for 16 millioner tons træ hvert år. Bruger man kul, er man nede på det halve: 8 millioner tons, ved råolie 5 millioner tons. Hvis New York forsynedes med atomkraft, behøver man 55 tons uran, og med fusionsenergi mindre end 1 tons brændstof.

Hver eneste ny opdagelse giver os tilgang til ressourcer, der repræsenterer et højere energiniveau i universet. Desuden kan vi arbejde med højere energitæthed inden for produktionen og på andre områder. Man kan ikke blot fremstille mere, man kan også skabe nye ting, der ikke var mulige før. Et eksempel herpå er rumfarten. Er der nogen, der tror, at man kan drive en raket med træ eller kul? Prøv engang at forestille Dem en mand, der skovler kul ind bag i raketten! Det er ikke blot en latterlig forestilling, det er fysisk umuligt – lige meget hvor stor raketten er, eller hvor mange fyrbødere der er. En raket skal ikke bare

bære sin egen vægt, men også det brændstof, der driver den fremad, medens det forbrænder.

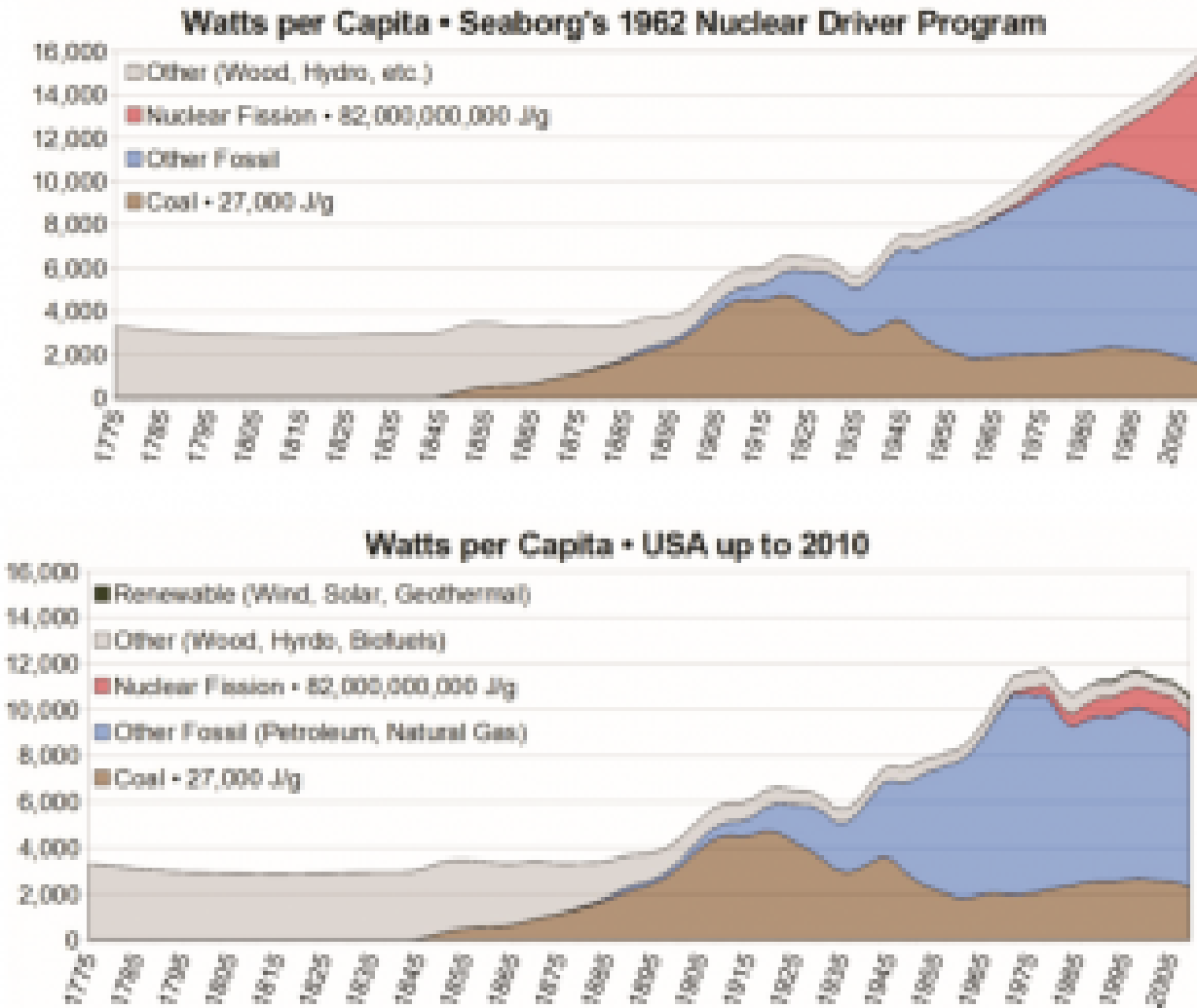
Men vi kommer ikke kun ud i rummet med kemiske brændstoffer. I fremtiden vil vi med nukleare brændstoffer kunne opnå en hastighed, der vil kunne bringe os til Mars på få uger i stedet for måneder som nu.

Én ting til: Med den energi, der står til vor rådighed i den nukleare tidsalder, kan vi også ændre selve atomerne. Vi kan frembringe ny materie og give materien nye egenskaber, som den ikke havde tidligere, såsom større fasthed, større varmebestandighed, større bøjelighed. Vi kan frembringe laserlys til at skære i stål med. Med plasmaprocesser lader ethvert materiale sig opløse i sine bestanddele.

Mennesket kan så at sige hele tiden genskabe sig selv på et højere trin. Hvis vi lige kigger kort på hele verdens samlede energibehov. Hvad betyder det, når vi vil virkeliggøre Verdenslandsbroen? Målet er at overvinde fattigdommen for al fremtid, så at den blot bliver en del af menneskehedens fortid. En afgørende faktor herved er energien.

Figur 2 nederst: Energiforbruget i De forenede Stater (i Watt pro persona),

FIGURE 2

Lad os tage energiforbruget i et forholdsvis udviklet land som USA (figur 2 nederst). Figuren viser forbruget i Watt pro persona. Det er det primære energiforbrug. Det er altså ikke blot den strøm, man forbruger, når man tænder for lyset, det drejer sig om den samlede energi, der forbruges i hele samfundet – energi til opvarmning, til transport, strømforbruget til industri, landbrug og husholdninger. Tager man hele landets samlede energiforbrug og deler det med befolkningsantallet, så ser man, at dette tal er steget støt siden 1775. Hver eneste indbygger i Amerika er altså blevet mere energiintensiv med tiden, og stigningen har også taget til.

Hver gang et nyt teknisk fremskridt har fundet sted, lader det sig erkende ligesom en skygge. I et århundrede forbrændte vi træ for at fremskaffe energi, så kom kul oveni, og dets andel af energiproduktionen steg mere og mere. Så kom de fossile brændstoffer til, hvilket førte til en enorm stigning i energiforbruget pro persona. I figuren ser man foroven en lille rød skive, hvor kerneenergien kommer ind sidst i 50-erne og begyndelsen af 60-erne. Så begyndte

energiforbruget pro persona at flade ud og i USA faldt det endda.

Figur 2 øverst: Den forventede udvikling i energiforbruget i De forenede Stater (Watt/person) på præsident Kennedys tid.

Under Kennedys regeringstid foretog man engang en beregning af, hvordan landet ville udvikle sig, når vi udnytter atomenergien og udvikler det industrielle grundlag mere og mere. Så skulle vi allerede være oppe på 16 KW pro person, godt 50 % højere, end vi rent faktisk er (figur 2 øverst). Sådant ville en sund udvikling se ud, i det mindste hvad energispørgsmålet angår.

Lad os så betragte dette problem globalt. Lad os for en gangs skyld antage, at verdens befolkning er steget til omkring 13 milliarder om 50 år, og at hvert eneste menneske har en levestandard, der er sammenlignelig med De forenede Stater, hvad energiforbruget angår. Dette kræver en forøgelse af energien pro persona i verden fra de nuværende elendige 2,5 KW/person til omkring 13 KW/person.

Til sammenligning: USA har for tiden godt 10 KW/person og burde egentlig have 15 eller 20 KW; verdensgennemsnittet er 2,5 KW, hvor ganske mange lande endog ligger langt lavere. Men for at bringe 13 milliarder mennesker op på et energiforbrug på 13 KW/person har vi brug for en tidobling af verdens nuværende samlede energiforbrug.

Det betyder, at elektricitetsproduktionen ikke blot må stige i absolutte tal, men at den del af energien, der forbruges som elektricitet også må stige, fordi der vil være betydeligt mere industri i hvert land. Så set ud fra dette synspunkt, må elektricitetsproduktionen vokse til det 15-dobbelte i forhold til det nuværende. Og det vil groft sagt sige, at der i de kommende 50 år må opføres, hvad der svarer til 40.000 nye atomkraftværker på Jorden. Og dette er sandsynligvis lavt sat.

Opførelsen af, hvad der svarer til 40.000 atomkraftværker, betyder i sig selv en ny industriel revolution. Men den vil absolut være mulig.

Verden er underbefolket.

Nogle vil spørge: Hvorfor skal vi gøre det? Ønsker vi virkeligt hundrede milliarder eller endnu flere mennesker på Jorden, sådan som LaRouche har foreslået? Ja, for verden er massivt underbefolket. Mennesket er den eneste art, der er i stand til at opdage universelle principper. Hvis vi gør det, forbedrer vi ikke blot menneskeartens tilstand, men vi øger også anti-entropien, muligheden for at udvikle det omgivende univers. Vi forbedrer biosfæren langt ud over det, den selv er i stand til. For eksempel kan biosfæren ikke nå op til

Månen af sig selv. Men mennesket kan bringe liv til andre planeter.

I det næste årti vil mennesket begynde at gøre sig gældende på andre planeter, på Månen og sandsynligvis også på Mars. I løbet af denne proces vil vi støde på paradokser i videnskaben, der stiller spørgsmål ved vore grundlæggende opfattelser af universets funktion. Så får vi brug for nye hypoteser, nye ideer om nye fysiske principper, som vi ikke engang har nogen anelse om nu, og som endda muligvis vil omstøde alle vore gængse forestillinger om universet. Og deraf vil fremgå en endnu større magt i og over naturen.

Ressourcen for denne uendelige fremskridtsproces er ene og alene menneskeånden. I betragtning af mulighederne i det nye fremspirende mønster over for et gammelt imperium, der har afsløret sig selv med det bedrag, det prøver at pådutte os, tilfalder ansvaret os for at udvikle et nyt mønster for menneskeligt fremskridt.

Og det betyder først og fremmest at udvikle mulighederne for mange nye genier. Vi må skabe betingelser for at disse kan udvikle sig. Det må være slut med den nuværende menneske- og befolkningsfjendtlige politik. Vi må bringe De forenede Stater og Europa til at tilslutte sig de mål, som Kina forfølger med Den nye Silkevej; og mere endnu: virkeliggøre den højere vision om en global renæssance, som Lyndon og Helga LaRouche har virket for i årtier: At forene menneskeheden i en fælles mission for et fælles fremskridt.